

[Finansministeren.]

nærmere, og at vi har et grundlag for en forhandling om noget konkret, hvor gerne jeg end ønsker den forhandling.

Jeg kan naturligvis tilslutte mig mit partis ordførers synspunkter om markedsproblemerne, der skal ikke være nogen tvivl om det, men én ting sidder i mig, efter at jeg har hørt hr. J. O. Krag og hr. Ivar Nørgaard her i dag. De er mere overbevisende på mig nu eller næsten mere overbevisende, og de ville helt have overbevist mig, hvis jeg ikke havde hørt hr. J. O. Krag, dengang han foreslog os, at vi skulle ind i det europæiske fællesmarked, og dengang hr. Ivar Nørgaard var handelsminister og arbejdede for det. Når vi fra nogle af regeringspartierne side taler om, at det europæiske ikke må glemmes for det nordiske, bliver vi kritiseret, og man siger, at der er splittelse i regeringen. Er meningen med det, at socialdemokratiet ønsker, at Danmarks ansøgning i Bruxelles skal trækkes tilbage? Vi har ansøgt, på socialdemokratisk anbefaling har man fået tingets tilslutning. Nu er det, som om denne ansøgning praktisk talt skal skubbes helt ud, og nu er det det nordiske og det nordiske alene, vi skal koncentrere os om og arbejde på, for det europæiske bliver nok ikke til noget. De gange, døren blev hamret i i Bruxelles, var det de Gaulle, der hamrede den i. Vi herhjemme beklagede det begge gange, den daværende statsminister beklagede det begge gange, men han sagde — sikkert diplomatisk og politisk rigtigt: vi opretholder vor ansøgning, også da døren blev smækket i sidste gang. Men i og med at vor ansøgning ligger i Bruxelles, er det jo Bruxelles' opgave at tage stilling til, på hvilket tidspunkt de vil forhandle vor ansøgning, det har vi jo opnået ved at opretholde den, og derfor spørger jeg socialdemokratiet, når man nu vil have klarhed i denne sag: skal vi trække den ansøgning tilbage? Det er ikke mit partis opfattelse; jeg tror ikke, det er regeringspartierne opfattelse.

Der er to dagsordener, det høje ting har vedtaget om markedsproblemer; den ene går ud på, at vi skal ansøge om medlemskab i det europæiske fællesskab, den anden går ud på, at vi skal søge de nordiske forhandlinger fremmet. Regeringens bestræbelse har været, som det fremgår af statsministerens

tale også her i dag, at forene begge disse synspunkter, og hver gang man forsøger at forene dem, siger man fra oppositionens side: I lægger for megen vægt på det europæiske; nu er det det nordiske, I skal koncentrere jer om. Derfor dette spørgsmål: skal vi opgive Europa, og skal vi isolere os i Norden, og er det den eneste markedspolitiske opgave, vi har foreløbig?

Økonomiministeren og ministeren for nordiske anliggender samt europæiske markedsanliggender (Nyboe Andersen): Hr. Per Hækkerup fandt, at jeg tog noget let på de socialdemokratiske forslag om kreditpolitikken. Det synes jeg nu ikke. Jeg stillede en del spørgsmål om, hvad der faktisk lå i de forslag, og det er jo da spørgsmål, vi skal have besvaret, hvis vi skal ind i en saglig forhandling om noget af det.

Hr. Per Hækkerup fremhævede, at det var jo ikke sådan, at man uden videre kunne forøge kapitalforsyningen; man måtte altså overveje at fordele en vis kapitalforsyning på en bedre måde. Det betyder jo netop, at skal nogen stilles bedre end nu, så må andre til gengæld stilles dårligere, og da er det vigtigt at vide præcis, hvem det er, der skal stilles henholdsvis bedre og dårligere end nu, og det er vigtigt at vide, hvem der skal træffe afgørelser om det. Det er jo meget godt at henvise til noget, man kalder et kapitalmarkedsråd, men hvordan skal det sammensættes, et råd, der får en sådan meget stor indflydelse? Man kan vel ikke give et sådant råd carte blanche. Vi må have præciseret, hvilke bemyndigelser det skal have til at dirigere kreditten, og på hvilke vilkår det skal kunne gøres, og hvordan man finder ud af at vælge mellem de samfundsnyttige og de såkaldt ikke-samfundsnyttige virksomheder osv.

Hr. Per Hækkerups henvisning til, at i dag er det nogle få bankdirektører, der bestemmer det hele, slår jo ikke til. Det er faktisk sådan i dag på lånemarkedet, at den, der ikke kan låne det ene sted, har mulighed for at henvende sig andre steder. Vi har bl. a. fri adgang til realkredit. Skal vi have det hele eller væsentlige dele samlet under ét kapitalmarkedsråd, så er jeg da meget bange for, at vi skaber et monopol, hvor man kun har én chance for at få ja eller nej, og det tror jeg let kommer til at